

Sedl si s ní
a chvíli hovořil
o tom, že sní
namísto, aby žil.
Když se k ní nakloní,
zjistí, že zase spí.
Nezbylo nic tu po ní.

Jdem ve spánku dál jak tuponi,
živíme žal a nevoní
nám slova, která něco znamenaj.

Proč je třeba láska k posměchu
a pravda nemá je - nemá chuť,
a lidi na sebe furt dělaj ramena.

Pak zkusil síť,
na zdi se vyplakal.
Někdo se chyt,
ne však tak, že by vstal.
Nejde už slyšet nic,
svět spolu nemluví.
Spánek uleh do ulic.

My jdeme v něm dál jak tuponi,
živíme žal a nevoní
nám slova, která něco znamenaj.

Proč je třeba láska k posměchu
a pravda nemá je - nemá chuť,
a lidi na sebe furt dělaj ramena.

Tak prostě šel
a lidem zazpíval.
Pěl písně, žel
nikdo jej nevnímal.
Přece chcem najít řeč společnou,
zjistit, kdo to jak má.
Kdo chce, ať s ním zazpívá.

rfr. 3×:
Že nechceme jít jak tuponi,
že la-la-la-láska nám voní,
že vo ní to tu je, a s ní jde se líp.

Že nikdo z nás už se nestydí,
říct třeba „mám vás rád, lidi“,
že nejvíc ze všeho chcem tohle probudit.